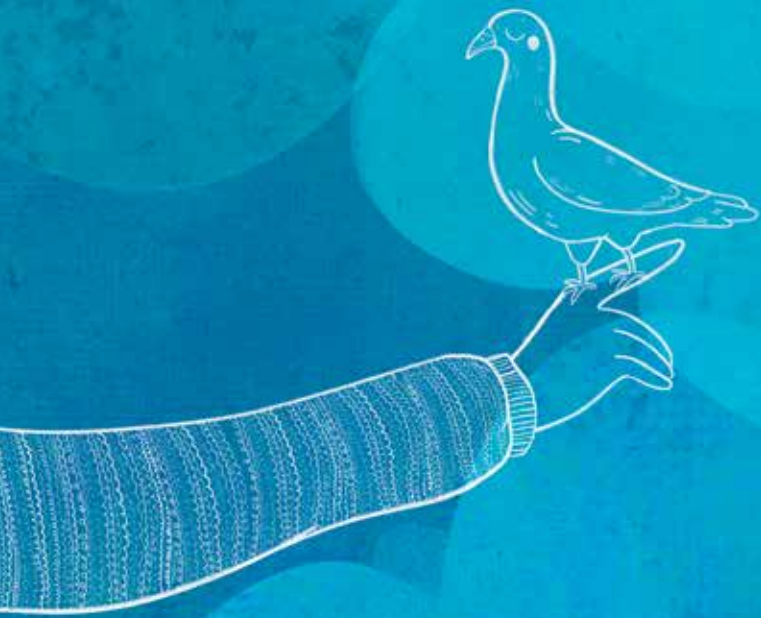

Debesilis

Ignė Zarambaitė

Iliustravo
Greta Alice

Skiriu Debesēliui.
Ir visiems kitiems draugams, su kuriem jaučiuosi
kaip namie, kad ir kur bebūčiau.

IGNĒ

Skiriu tiems, kurie bijo, bet nepasiduoda.

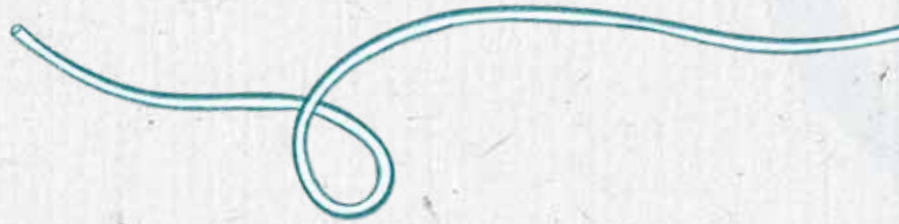
GRETA

Debesēlis

Kai Aistis nuobodžiaudamas pro langą stebėjo debesis, nesitikėjo, kad geriausias draugas nusileis tiesiai iš dangaus. Ir visiškai pakeis jo kasdienybę – padės įveikti baimes bei ryžtis smagiam nuotykiui. Jauki istorija apie netikėtą berniuko ir balto balandžio draugystę skirta mažiesiems skaitytojams, tačiau sušildys širdis ir jų tėvams.

Rašytoja Ignė Zarambaitė skaitytojų ir literatūros kritikų įvertinta už vaikams skirtas knygas „Emilio laiškas“, „Slapta laiškų rašymo agentūra“, „Pašto pelyčių nuotykių Šiaurėje“, „Elzė ir senojo dvaro paslaptis“, „Stebuklingi senelio batai“, „Skudurinukė“, „Simas ir jo kalavijas“ bei apysaką paaugliams „Juodavandeniai“. Tai jau ketvirtoji autorės knyga, kurią žaismingais piešiniais iliustravo dailininkė Greta Alice.

Knygos sukūrimą remia Lietuvos kultūros taryba

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Ignė Zarambaitė, 2021
© Iliustracijos, Greta Alice, 2022
© Leidykla „Nieko rimto“, 2022
ISBN 978-609-441-805-1

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Ignė Zaramaitė

Greta Alice

Debesilis

Vilnius
2022

Aš esu Aistis ir labiau už viską mėgstu tris dalykus:

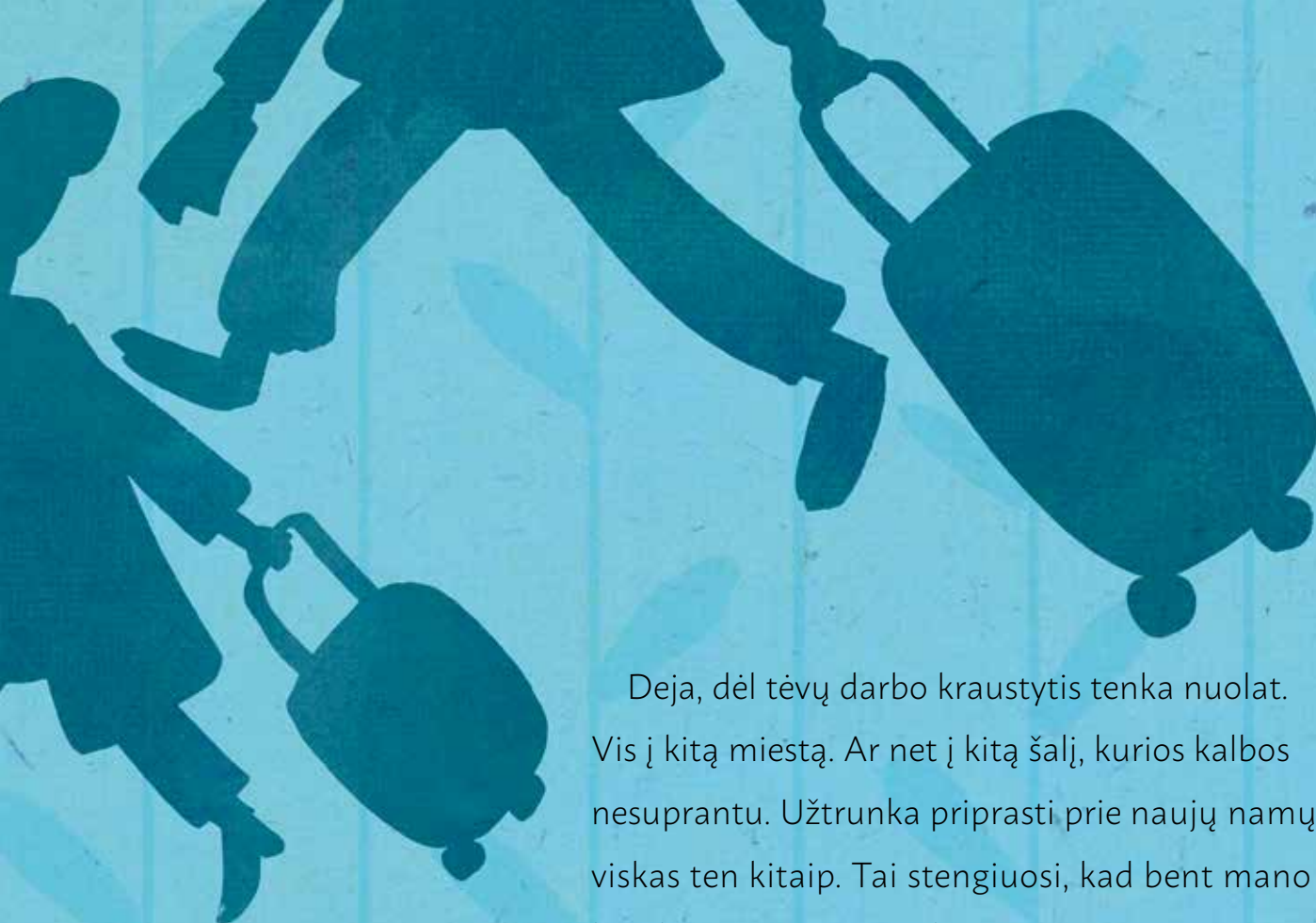
plunksninius debesis,
nuotykių knygas
ir daiktus, gulinčius įprastose vietose.

Štai kodėl.

Plunksniniai debesys – lėti, vaiskūs. Iš jų niekada nelyja. Stebėdamas juos aš svajoju. Nė nepasakyčiau, apie ką. Ganau mintis lyg baltas avis – šen bei ten. Jos sklando ore, keičia pavidalus, kol ima ir išsiplaiksto. Kurį laiką galvoje būna tuščia tuščia... Geras jausmas.

O skaitydamas galiu kėpsoti ant fotelio ir tuo pačiu metu leistis į pavojingus žygius, plaukioti povandeniniu laivu, tyrinėti raganiaus irštvą. Jei pasidaro baugu, – užverčiu knygą, ir viskas. Bet dažniausiai nieko nebijau – juk pabaisos iš puslapių neišlįs! Knygose saugu kaip namie. Aišku, jei staiga neprisireikia kraustyti...

Deja, dėl tėvų darbo kraustyti tenka nuolat. Vis į kitą miestą. Ar net į kitą šalį, kurios kalbos nesuprantu. Užtrunka priprasti prie naujų namų – viskas ten kitaip. Tai stengiuosi, kad bent mano kambarys primintų ankstesnį.

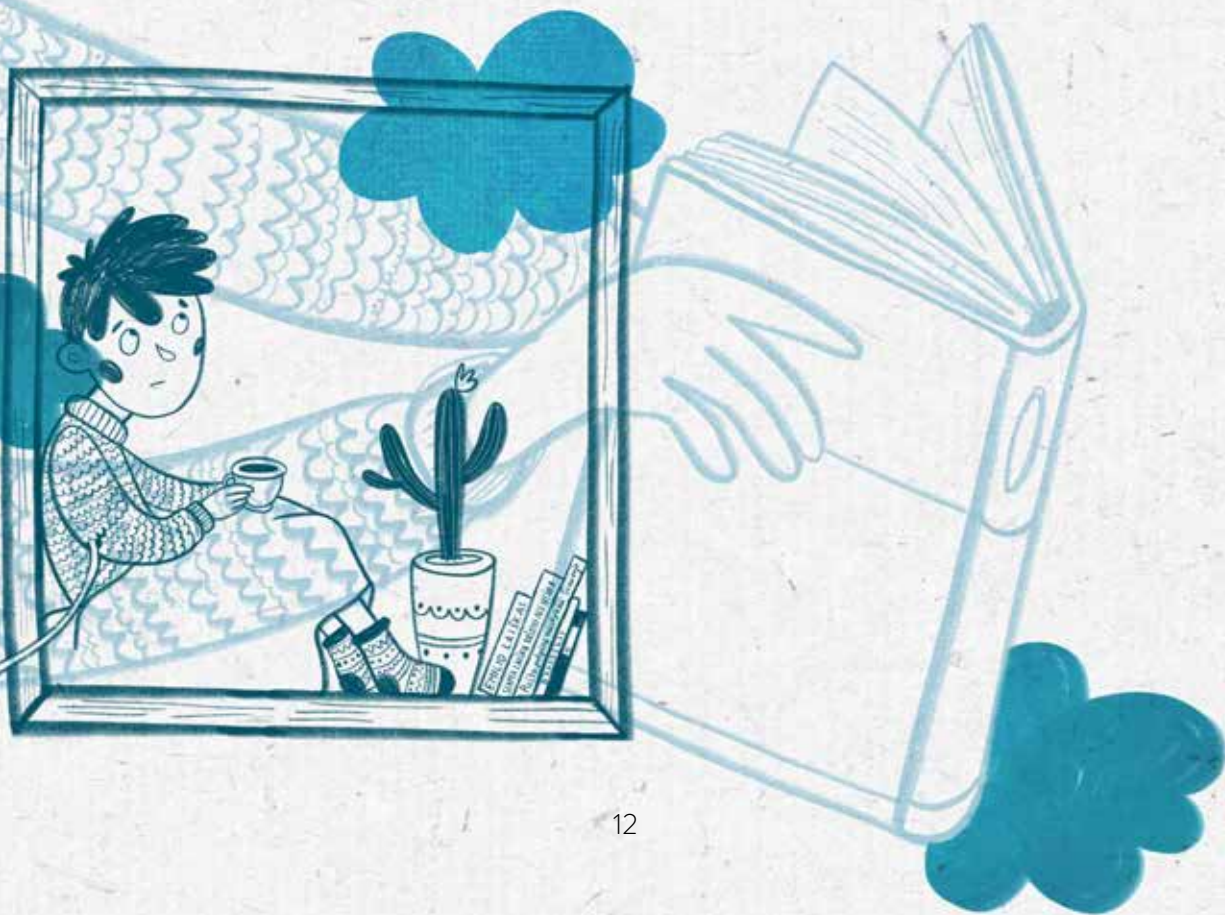
Kaskart ta pačia tvarka lentynoje surikiuoju kareivėlius, pagal abėcėlę išdėliuju knygas, sieną virš rašomojo stalo apkabinėju piešiniais, ant palangės patupdau kaktusą. Kas galėjo pagalvoti – mano pasaulis telpa į penkias dėžes... Jei atvirai, siaubingai nekenčiu tų dėžių. Daug smagiau, kai daiktai tiesiog ramiai guli savo vietose.

Apskritai, aš laimingiausias, kai dienos lekia be didelių netikėtumų. Čirp-
telėjus žadintuvui atsikeliu, pasistiprinu, išsivalau dantis, pėdinu į mokyklą. Grįžęs pro langą stebiu debesis, įsisukęs į pledą skaitau, laikiu tėvų. Ir visuomet žinau, kur namie guli mano patogiausias, nors truputį pairęs megztinis, mylimiausias mėlynas puodelis, pakelis skaniausių vaflių batonėlių su žele įdaru. Norėjau, kad taip būtų visada.

Kol pasirodė jis ir viską s u j a u k ė .

Kaip įpratęs, trečią popiet stebeilijau į dangų. Buvo užėjęs noras piešti, bet susilaikiau. Tada garantuotai priteplioju namus. Rodos, viską išvalau, o mama vis vien pastebi. Ji taip pat mėgsta tvarką, net labiau negu aš. Abu su tėčiu užsivertę darbais ir reikaliukais, tai grįžę trokšta tik vieno – poilsio. Jei mama pamato guašu nuterliotas grindis, neišplautus indus ar sujauktą svetainę, iškart sunerimsta. Iš paskos suirzta tėtis. O tada ir man negera. Todėl bandau neprikiulinti buto, kol jų nėra. Kaip minėjau, dėlioti daiktus į vietas man patinka, tad sugyvenam palyginti neblogai. Piešimo vis tiek pasiilgstu, bet skaitydamas tarsi piešiu mintyse, tai nieko tokio.

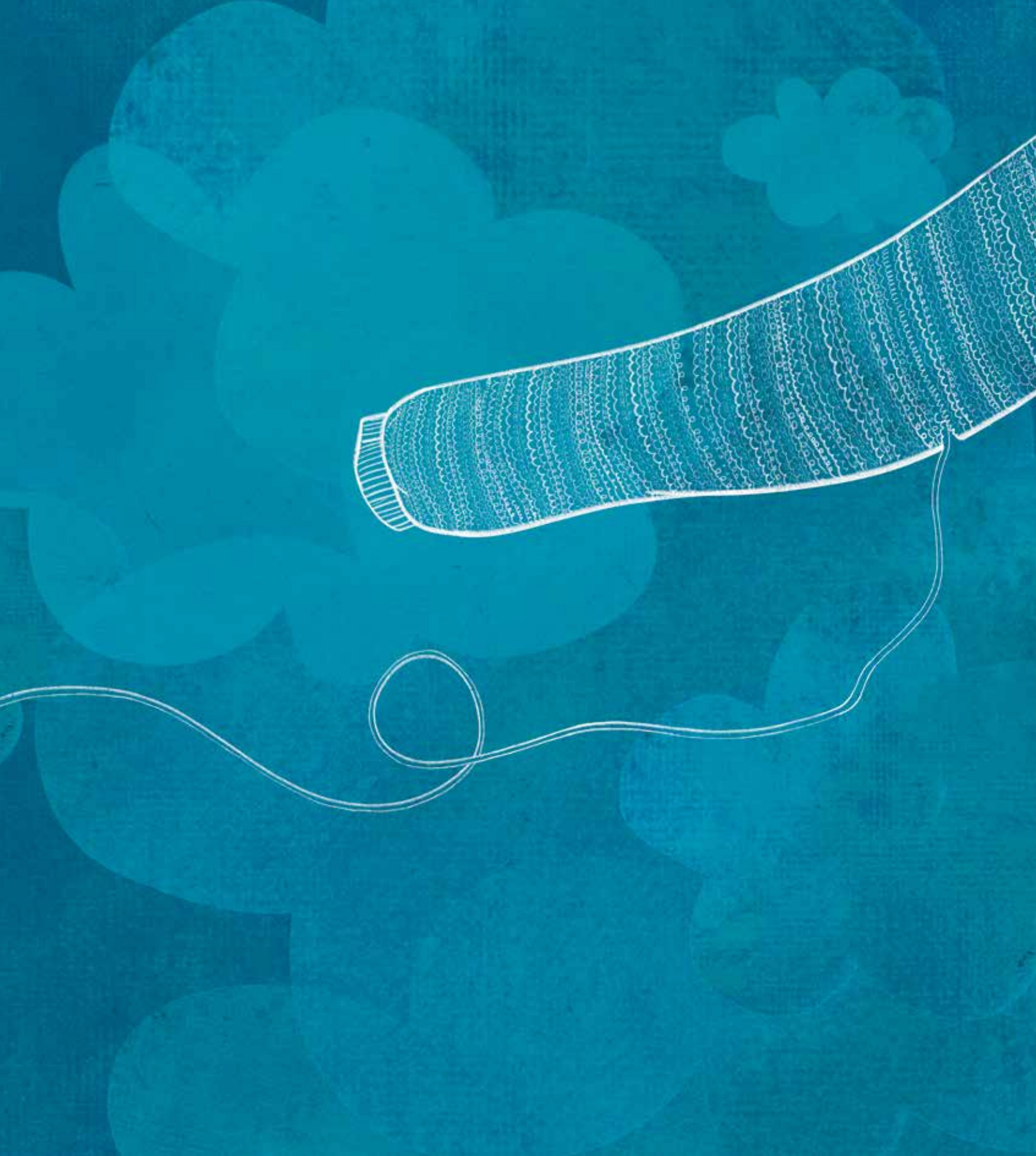

Tvarkingi esam visi trys, o daugiau panašumų nesugalvoju. Ai, dar turiu nosį, panašią į tėčio, bei mamos akis. Ir viskas. Nepaliaujam vieni kitais stebėtis. Jie nesupranta, kodėl neleidžiu išmesti savo pairusio megztinio, o aš stebiuosi gausybe vienodų kostiumų, kostiumėlių ir išblizgintų batų, kurie vos telpa jų spintoje. Tėvai neperpranta mano piešinių, o aš niekaip neperskaitau keistų brėžinių jų kompiuteriuose. Retsykiais jaučiuosi tarsi dantų šepetėlis šaldytuve arba dulkių siurblys miške. Tiksliau – kaip ne vietoj padėtas daiktas. Sako, kad vaikus atneša gandras. Pasvarstau, ar nebus tas gandras sumaišęs adresu. Juk tėvai jau senokai kraustosi iš vieno miesto į kitą, bet kas galėtų susipainioti... Gal aš truputį perspaudžiu. Myliu savo tėvus, o jie, žinau, myli mane. Kartoją tai kasdien, atėję palinkėti labos nakties.

Tačiau visko prisigalvoji, kai turi laisvo laiko.

Ar turi draugą, su kuriuo jauku kaip namie, kad ir kur bebūtum?

Su kuriuo gali dalintis didžiausiomis paslaptimis ir užmiršęs visas baimes leisti į nuotykių?

Aistis neturi... Su tėvais nuolat kraustosi iš vienos šalies į kitą, kur jaučiasi svetimas. Tai kasdien pro langą stebi debesis, skaito knygas ir dėlioja savo daiktus taip, kad jo kambarys primintų ankstesnį. Ką jam daugiau veikti, kai nieko nepažįsta? Ir kai lauke – vien pavojai... Bet į svečius atskriejęs baltas balandis staiga apverčia berniuko kasdienybę.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-805-1

9 786094 418051

